

bliver ledigt, og med den ærede Ordførers Tillæselse antager, at der ikke er en Enke, men at Embedsmanden gaar af og skal pensioneres, vil han efter Pensionsloven som oftest have Krav paa $\frac{2}{3}$ af Indtægterne. Der bliver altsaa $\frac{1}{3}$ tilbage, og dermed skal Embedet bringes op til Normalsummen, og der skal tillige deraf udredes Tilskud til mindre Embeder, som i visse Tilfælde ville have et Tilskud behov. Det andet Hovedpunkt er Naadensaaet, og der var det, at den ærede Ordfører trostede mig med at ville give Afgang til at gjøre Laan, uden at nævne, hvor jeg skulde laane Pengene; skulde man henvende sig til private Mænd, antager jeg ikke, at man fik Pengene til 4 pCt, og en Bemyndigelse til at faae saa store Summer tillaans af offentlige Stiftelses Midler, vilde jeg finde betænkelig, hvis dertil ikke var særlig Hjemmel, og det vilde desuden medføre ikke ringe Forstyrrelse. Men saa er der et tredje Punkt, og det er af de allervæsentligste, som den ærede Ordfører aldeles har overseet; det er den Bestemmelse, at Embedsmanden skal have sin Gage udbetalt maanedsviis forud, men derved fremkommer jo en meget betydelig Underbalance. Det er fortræffeligt, at jeg ved Aarets Ende har de Penge, hvormed jeg kan udrede hele Beløbet, men jeg skal efterhaanden i Aarets Løb have en Deel af Pengene. Det vil for alle Embederne, naar jeg tænker mig den hele Operation bragt tilende, udgjøre en betydelig Sum. Det er disse Grunde, der gjøre, at jeg ikke kan anerkende, at man paa nogen Maade kan give Afkald paa, at Statskassen, ligesom den nu bidrager til Pensioneringen, fremdeles maa komme til at yde Bidrag dertil. Det er tillige Grunden, hvorfor jeg mener, at den hele Reform maa indtræde gradvæis som Tid og Leilighed — de gode Tider haabe vi paa — ville gjøre det muligt at gennemføre den. Jeg tænker mig altsaa Reformen gennemført først saaledes, at Embederne bringes op til deres Normalsummer, dernæst saaledes, at Embedsmændene faae deres Alderstilleg, og der vil da Vilkaarligheden ikke være stor; thi det er jo let at see, hvem der har det største Krav paa Alderstilleg; det er jo nemlig dem, der have tjent de fleste Aar i Embederne, og saaledes

vil det efterhaanden under Samvirken med den lovgivende Magt lykkes at gennemføre den hele Reform. Jeg troer virkelig ikke, at man vil finde nogen Mand, der vil være dristig nok til at overtage Bestyrelsen af en Fond paa de Vilkaar, som ere budte Ministeriet af det ærede Udvalg. Kultusministeriet har ikke glædelige Erfaringer om, hvad det vil sige at blive stillet saaledes hen med en Anstalt, som man vil have betragtet som en halv særlig Anstalt, og med den Byrde paa sig, at skulle søge Udveje til at dække opstaaende Underbalancer. Naar dette nu forholder sig saa, vil man tillige see, at den lovgivende Magts stadige Medvirken, dens Control med hele Reformens Udførelse, dens Indvirken paa, om den skal udføres i et kortere eller længere Tidsrum, af sig selv er givet. Den høitagtede Ordfører har bemærket, at han har medvirket til, at særlige Fonds Midler anvendes paa anden Maade end den, der maa siges at være deres nærmeste Formaal. Hans Bemærkning i denne Henseende er aldeles rigtig, thi hvis min Huskommelse ikke skuffer mig meget, havde den høitagtede Ordfører det ministerielle Ansvar, da den Bestemmelse optoges i Finantsloven, at der skulde udredes et Bidrag af Sorø Akademi til Vondbehøvsfoller. Jeg siger det paa ingen Maade som en Dabel, jeg finder, at det er en Anvendelse, som meget vel vil kunne lade sig forsvare, men hvis man maa indrømme — jeg veed ikke, om den høitagtede Ordfører gjorde Modstand derimod — at det er skeet med Regjeringens Samthkke eller taltfald ikke mod dens bestemte Modstand, saa falder egentlig den væsentligste Anke bort, om at der skulde gjøres et saadant Misbrug af separate Fonds gennem Finantsloven. Der er anført et Tilfælde her, nemlig Oversførelsen af den polytechniske Læreaanstalts Underbalance til Communitetet. Jeg erkender, at denne Oversførelse maa skee ikke aldeles correct, men det maa heller ikke oversees, at der kan anføres ikke uvægtige Grunde for Oversførelsen. Det vil ikke kunne nægtes, at den polytechniske Anstalt og Universitetet ere to Instituter, der staae hinanden overordentlig nær, i høi Grad supplerende hinanden. Det er i den Grad Tilfældet, at det jo endogsaa ved Lønningsloven er bestemt, at den, der ansættes ved den poly-